

[Geert-Jørgensen.]

Fattigvæsenet og dem, der er, om jeg maa sige, permanent inde under det. Men selv om, ogsaa nogle af dem, der er permanent under Fattigvæsenet, skulde faa Hjælpen eftergivet, sker der ingen Ulykke derved, de faar i hvert Fald en Chance til at klare sig selv. Om det saa lykkes, bliver et andet Spørgsmaal, men i alt Fald sker der ingen Ulykke derved, for har de ikke Selvhjælps-trangen, vil de i Løbet af ganske kort Tid igen komme ind under den offentlige Fattigforsørgelse alligevel. Men af hæderlige, flittige, arbejdsomme Arbejdere ved jeg af egen praktisk Erfaring, at mange er kommet ind under offentlig Fattigforsørgelse, som græder over det, og for deres Skyld vil jeg og mit Parti stemme for denne Lov.

(Bifald fra Tilhørerpladserne.)

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige, saafremt de ønsker at overvære Forhandlingerne.

J. P. Nielsen: Jeg er lidt forbavset over, at omtrent hver Gang vi behandler en Sag, der kan faa national Betydning, er det altid de nationale Partier, der gaar imod. Dette Spørgsmaal er et brændende Spørgsmaal først og fremmest i Sønderjylland. Gang paa Gang, naar vi har skullet gaa til Valg dernede, har vi hørt Smaafolk sige: Den Gang, vi stemte os hjem til Danmark, var vor Stemmeret god nok, da agiterede man fra dansk Side for, at vi skulde stemme for at komme tilbage til Danmark; men nu, fordi vi er blevet fattige, har man taget Stemmeretten fra os, nu, da vi skal gøre vor politiske Indflydelse gældende indadtil, ja saa er Stemmeretten strøget. Det er et Spørgsmaal, der er rejst i Sønderjylland, og jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Christmas Møller om, at naar han lyste efter Forslag om helt at ophæve Fattighjælps Virkninger ved offentlig Understøttelse, vil Kravet derom komme fra Sønderjylland. Thi med Hensyn til Forsørgelsesvæsenet har Danmark en ganske forældet Ordning. I Tyskland kender man ikke offentlig Understøttelse med Fattighjælps Virkning, det er afskaffet. Det er ogsaa afskaffet i England; der er det fastslaaet, at enhver, der kommer i uforskyldt Nød og faar offentlig Understøttelse, faar det uden Fattighjælps Virkning. Det gælder for en hel Række Lande; kun her i Danmark bruger man endnu den gamle Ordning, at naar Folk uforskyldt er kommet i Nød — det være sig paa Grund af Arbejdsløshed eller Sygdom —, bliver de straffet ved, at man fratager dem deres bor-

gerlige Rettigheder. Det er en Ordning, som vi i Sønderjylland i hvert Fald ikke kan være tjent med og ikke vil finde os i. Jeg vil anbefale det foreliggende Lovforslag som en Begyndelse til det, vi ønsker for Sønderjyllands Vedkommende.

Fraenkel: Jeg vil først gerne protestere, naar det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, da han havde Ordet, gjorde Tyngdepunktet i dette Forhold til et Spørgsmaal om Sindelaget. For det er i allerførste Linie et erhvervspolitisk Forslag, som er fremme, og ud fra erhvervspolitiske Synspunkter maa det i første Linie bedømmes; saa kan naturligvis Sindelaget støtte eller gaa imod den Opfattelse, man i øvrigt faar, men afgørende kan det ikke være for ens Stilling. Men saa synes jeg, der er Anledning til at spørge med Hensyn til dette Forslag, hvorfor man ikke har indskrænket det til Eftergivelse af Fattighjælp for dem, der paa Grund af Erhvervsløshed er kommet paa Fattigvæsenet. Hvis det var sket, tror jeg, Forslaget enstemmigt var blevet vedtaget — og jeg gaar ud fra, at den højtærede Statsminister gerne saa, at det vedtoges enstemmigt. Men som det ligger nu, kan man jo ikke nægte, at der kommer Grupper ind under Forslagets Bestemmelser, som vist i Grunden ingen af os ønsker skal komme ind derunder. Jeg vilde tænke mig, at hvis Forslaget kunde omdannes saadan, at det kun gjaldt dem, der paa Grund af Arbejdsløsheden var kommet paa Fattigvæsenet, vilde det kunne blive modtaget her af alle Partier, i alt Fald vilde jeg afgive min Stemme for det i saa Tilfælde.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet, for det radikale Venstre og for Retsforbundet for deres ubetingede Tilslutning til dette Forslag; jeg takker ogsaa det ærede Medlem Hr. Fraenkel, som, efter at jeg har afsluttet denne Tale, utvivlsomt ligeledes vil stemme for Forslaget. . . (Fraenkel: Nej, det har jeg ikke sagt!). Nej, det siger jeg. Jeg beklager derimod, at jeg ikke kan takke den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti og den ærede Ordfører for Venstre, i alt Fald kan jeg kun takke dem for den rolige Form, i hvilken de lagde deres Modstand for Dagen. Man siger jo ellers, at naar Folk er svage i Realiteten, plejer de at være voldsomme i Form, men de ærede Ordførere for Oppositionen har i Virkeligheden været lige saa svage i Form, som de var i Realiteten, lige saa beskedne i hvert Fald. For øvrigt undrer det mig